

Berka Attila

(Akkor most...)

Akkor most levegő.

Úgy leültem, amikor megtudtam, úgy leültem, hogy nem igaz. Tényleg nem, mert éppen fel se voltam állva egy ideje. Pedig ha éppen álltam volna, valószínűleg azt mondtam volna, huh, nekem most le kell ülnöm, talán egy szíverősítő is jöhetne. Igaz, ekkor mégiscsak fel kellett volna állnom, de az meg milyen egy ilyen rogyanás után.

Miközben mégis mintha menne tovább ugyanúgy szív meg tüdő. Kijönni a sokból a teraszra egészségtelen légzőgyakorlással, aztán tiszta edények meg ruhák elrakogatása, másra ugyanis éppen alkalmatlan vagyok.

A káromkodás például még nem beszéd.

Írni kell, ha alkalmatlan is vagyok rá.

Akkor most nagy levegő.

Bizony, hangsúlyokat kellene helyezni, bizony, stílusra, tónusra, szerkezetre kellene figyelniem.

Kidomborítani ezt-azt. Hiszen lenne mit.

Hogy például az első kötetem fülszövegét te írtad. Elküldtem a kéziratot és a kérést. Természetesen vállaltad el, sőt te kértél tőlem türelmet, mondtad, szabadságodon vagy éppen. Két nap múlva megérkezett a fülszöveg.

Hogy például legutóbb az Íróválogatottban találkoztunk.

A Szentélyben, ugye.

Természetesen te voltál a csapatkapitány. Az egy természetesen jó csapat, egy jó világ, ahol te vagy a csapatkapitány.

Van erről fénykép is, csapatkép a zöld gyepen, ahogy kell.

Ahogy ez meg nem kellett volna. Szerintem.

Hogy ez a vége, ez merevedik ki, hogy utoljára az Íróválogatottban találkoztunk, a Szentélyben, természetesen te voltál a csapatkapitány, és az egy jó csapat, egy jó világ volt, ahol te vagy a csapatkapitány.